

EN ANNEN VERDEN

Helt ytterst på Værøy i Lofoten har Remi og Jeanette Johansen gjort om en nedlagt flyplass til sjokoladefabrikk, festivalområde og bolig. Tekst Erlend Ofte Arntsen Foto Elin Høyland

Jeanette Johansen henter noen nyverpede egg fra det som tidligere var en flyplass-garasje.

– Folk spør alltid hva vi gjør med eggene. “Spiser dere dem?” Selvfølgelig spiser vi dem, sier hun og rister på hodet med et overbærende smil. Hun spaserer bortover mot den asfalterte flystripa med en neve tørrfôr. Et lite knippe av de 50–60 dyrene som bor på flyplassen, følger henne hakk i hæl. En brunrød hane skjønner fort hva som er på gang, det samme gjør hønsene, tre synkront vaggende ender, noen kaniner og et par katter. For ikke å snakke om Birk, en knøttliten yorkshire-

terrier som sjefete og andpustent løper rundt med luggen i øynene og passer på det meste.

Jeanette ble samboer med Remi Johansen for et år siden. Da flyttet hun inn i huset, nærmere bestemt en gammel flyplass ytterst ute på nordsiden av forblåste Værøy i Lofoten.

– Endene var vi enige om. Men så tok hun med hele hønseflokken, sier Remi.

OPPSLAG PÅ SAMVIRKELAGET. Tilbake til 2001. Etter fullførte masterstudier i multimedia, kom Remi Johansen hjem til Værøy fra Australia for en ukes ferie. Han

ble værende. Verden hadde han sett. Nå gjaldt det å skape seg en egen på den lille øya med 750 innbyggere, hvor over halvparten får lønn fra fiskerinæringen. Etter ett år kjøper han like godt øyas nedlagte flyplass.

– *Hvordan fikk du den ideen?*

– Den var til salgs. Det hang et oppslag på Samvirkelaget om at kommunen ville selge den. Dessuten hadde jeg ikke lyst til å bo i et vanlig hus, sier Remi.

Remi Johansen bød kommunen 250 000 kroner for de 550 kvadratmeterne, en drøy prosent av den opprinnelige prisen. Værsågod, sa kommunestyret.

– Jeg kjørte personlig rundt til alle kommunestyremedlemmene med prosjektbeskrivelsen av hvordan jeg tenkte å bruke flyplassen, slik at jeg skulle være sikker på at de leste den. Kameratene mine skjønte ikke hva jeg drev med. Men nå gjør de jo det, sier Remi lurt. Prosjektbeskrivelsen sa galleri, vevstue, café og pub, som moren hans, Unni Johansen (62), skulle drive, samt kontorer til Remis designfirma.

Dagen etter kommunestyrets positive vedtak ryddet Unni seg et rom på den nedskitnede flyplassen og flyttet inn. Remi kom snart etter, og så satte mor, sønn og noen innleide snekkere i gang med å gjøre

ankomsthallen om til pub, et tidligere lager om til galleri og bygningen for øvrig beboelig.

SJYROCKEN. Halvveis til sommeren 2003, muligens på nyttårsaftnen, får Remi enda en idé. Hva med en musikkfestival på flystripa? De hadde jo pub og plass i massevis? Sjyrock Festivalen ble til sommeren 2003 med 250 besøkende, og i år var det i løpet av de to festivaldagene 1300–1400 mennesker innom. I stedet for å invitere de samme bandene som dukker opp på både fem og ti andre festivalplakater,

får de heller lokale nordlandsband og forholdsvis ukjente nasjonale og internasjonale band til å komme.

– Jeg og en kamerat hadde et band. “Sjyrocken” var den eneste festivalen vi fikk spille på. Hehe, så vi måtte jo bare sette i gang, sier Remi som for to år siden tok jobben som økonomisjef for Lofoten Viking, Lofotens største fiskeproducent- og eksportør. Da visste han knapt forskjellen på kredit og debet. 300 millioner kroner flyter nå årlig gjennom hans hender. Det går visst bra. ▶

Remi Johansen tilbød Værøy kommune 250 000 kroner for den nedlagte flyplassen, og fikk ja.

På årets Sjørock Festival kom det nærmere 1400 besøkende.

Remi og Jeanette møtte hverandre på musikkfestivalen Codstock i Henningsvær, og ble momentant solgt.

ETTERPÅFEST. Men å drive pub året rundt på et lite sted er ikke lett, spesielt ikke når den er plassert 500 taxikroner unna 90 prosent av innbyggerne. Da puben ble lagt ned høsten 2007, fikk Remi endelig gjort alvor av planene om å gjøre ankomsthallen om til stue. Det kan imidlertid ikke sies å være det viktigste som skjedde på flyplassen det året.

For tre år siden møtte Remi og Jeanette hverandre på Codstock, en musikkfestival som finner sted i Henningsvær. Begge var de momentant solgt, men like momentant avviste hun hans tilnærminger. Mobilnumre fikk de dog utvekslet. Et par år med litt sporadisk kontakt gikk.

– Jeg hørte aldri noe om ho Jeanette før ho plutselig var her, men ho tok no fliret ut av auan på me, sier Unni på kav værøyværing. Det var noe annerledes med henne, altså. Jeanette er ei jente med tæl, ifølge Unni.

“Kan du ikke bare flytte inn her?” spurte Remi da Jeanette kom til øya for første gang sommeren 2007. Det gikk

ikke an, mente hun. De to kjente jo knapt hverandre. Men det planlagte besøket på 2-3 dager ble fort til en uke, så ble det noen turer frem og tilbake til Henningsvær hvor hun bodde, men tross alt var på flyttefot ifra, og når september kom var hun innløsert på flyplassen. Med konkrete ideer om hva hun ville bruke tiden til – og ukuelig pågangsmot.

LOFOTEN SJOKOLADE. Jeanette viser vei nedover i korridoren fra det som har vært både ankomsthall, pub og nå er en romlig, hvitmalt stue. Hun svinger til høyre og viser frem spirene til en sjokoladefabrikk, en drøm hun har hatt i mange år og som allerede har fått svært velsmakende resul-

tater: Luksuriøse konfekter og trøfler med delikat fyll, for eksempel Cointreau, chili og pasjonsfrukt. Alt kledd i dyp, mørk sjokolade.

– Jeg har lenge savnet kvalitetssjokolade i Norge som ikke bare smaker søtt og nougat, jeg vil lage sjokolade med masse smak som varer. En virkelig god sjokolade merker du en halvtime etter du har spist den, sier Jeanette som har døpt sjokoladefabrikken “Lofoten Sjokolade”.

Som perfektionist har Jeanette tatt seg god tid til å snuse opp de riktige råvarene. Basissjokoladen fra Italia tok det ett og et halvt år å finne. Men noen snobb er hun ikke.

– Jeg er mer inspirert av naturen og omgivelsene her, enn franske og belgiske chocolaterier.

Uten å ha drevet særlig markedsføring, har hun på sommeren allerede oppmot 20 besøkende turister hver dag som vil kjøpe sjokolade fra “the chocolate lady”. Og øyfolket selv valfarter også over til nord-siden for å pirre smaksøkene. ▶

Bestillinger på Lofoten Sjokolade triller inn fra både bedrifter og privatpersoner.

– Jeg torde nesten ikke å si til folk hva jeg skulle. Sjokoladefabrikk, liksom, det høres jo helt tulle ut. Og når jeg begynte å sjekke for tre-fire år siden, fikk jeg høre at det var svært vanskelig å starte noe sånt. Men Lofoten Sjokolade ser ut til å “stå han av”, som det heter. Bestillingene triller inn fra både bedrifter og privatpersoner.

Den eksklusive sjokoladen kan nå også kjøpes over disk på Huset Kaffebar på Leknes og på Emmahuset i Strønstad.

ROEN. Det har blitt kveld. Høna som pleier å ta seg

VIL DU VITE MER?

www.sjyrock.no
www.lofotensjokolade.com

en tur inn for å spise av de storvokste Maine Coon-kattenes matfat, har satt seg på vaglen. Mørketiden siger inn over flystripa. Det er som om de ulike årstidene særtrekk forsterkes av det episke landskapet flyplassen ligger i.

– I dag står vi i kø hvor enn vi er og år kjøpt alt for penger. Jeg synes det er fantastisk å bo her uten naboer og uten klokke. Her kan du oppleve alle fire årstidene på én dag, sier Jeanette.

– Jeg tror det bare er bra å kjenne på litt mørketidsdepresjoner, slik at man kan merke at man lever og bli kjent med seg selv, fortsetter hun.

– For min del handler det om mye av det samme. Å kunne styre sin egen tid, å komme seg unna stresset, sier Remi.

– Det er et godt liv, dette?

– Javisst, sier han og går på kjøkkenet.

– Det er en annen verden, sier Jeanette. ■

Another world

On the tip of Værøy in Lofoten, Remi and Jeanette Johansen have converted a disused airstrip into a chocolate factory, festival area and home.

Jeanette Johansen is walking towards the tarmac of the airstrip with a handful of dry feed. A small group of the 50-60 animals inhabiting the airstrip are following closely at her heels: three ducks waddling in step, a few rabbits and a couple of cats.

“We had agreed on the ducks, but then she brought along the whole menagerie,” says Remi.

It started back in 2001. After completing a master’s degree in multimedia studies, Remi Johansen returned to Værøy from Australia for a week’s holiday. He stayed. He had seen the world. Now it was time to cut out a niche for himself on the little island with a population of 750. On the disused airstrip Remi established a design company. On New Year’s Eve 2003 he had a brainwave: how about a music festival on the airstrip?

This summer 1,400 people visited the festival.

Three years ago, Remi and Jeanette met at Codstock, a music festival held in Henningsvær.

“Why not simply move in with me?” Remi asked Jeanette the first time she visited the island in the summer of 2007 – and by September she had been installed at the airstrip. She had a dream of starting a chocolate factory. Today ‘Lofoten Sjokolade’ is up and running.

“It’s a fantastic life – without neighbours and without clocks. Here we can experience all four seasons in just one day,” says Jeanette.

“I think it’s good to have a touch of winter depression so you can feel that you are alive and get to know yourself,” she adds.

“For me it’s about the same things;

managing your own time and avoiding stress,” says Remi.

“Is this a good life?”

“Oh yes,” he says, heading for the kitchen.

“It’s another world,” says Jeanette.

FURTHER INFORMATION

www.sjyrock.no
www.lofotensjokolade.com